

■ Στην Γερά Μονή τῶν Ἰβήρων

**Τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία ἔρχεται,
ὅταν δίνουμε εὐλογία*
Ὁ Φτωχὸς Χριστὸς**

Μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Γερο-Σάββας, ὁ Φιλοθεΐτης, ὅτι μὲ τὴν μεγάλη πείνα τοῦ 1917 οἱ Ἰβηρίτες, βλέποντας τὶς ἀποθήκες τῆς Μονῆς νὰ ἀδειάζουν, εἶχαν ἐλαττώσει τὴν φιλοξενία.

Μάλιστα, ἕνας Προϊστάμενος τοιγκούνης ἐπέμενε, καὶ τὴν ἔκοψαν τελείως.

Ἐπόμενο ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς νὰ σταματήσῃ κάθε εὐλογία Του.

Τότε ἄρχισαν νὰ πεινᾶνε οἱ Πατέρες καὶ νὰ παραπονι-οῦνται στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Παναγία, πού δὲν φρόντιζαν τὴν Μονή τους. Δυστυχῶς, δὲν εἶχαν καταλάβει τὸ σφάλμα τους.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε ὁ Χριστὸς στὸν Πορτάρη τῆς Μονῆς, σὰν φτωχός, καὶ τοῦ ζήτησε λίγο ψωμί.

Ὁ Πορτάρης λυπημένος τοῦ λέει:

- Δὲν ἔχουμε, ἀδελφέ μου, γι' αὐτὸ καὶ κόψαμε τὴν φιλοξενία.

Περίμενε ὅμως λίγο νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ κομματάκι πού ἔχω στὸ κελλί μου γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

Ἐτρεξε, πῆγε στὸ κελλί του καὶ τοῦ ἔφερε τὸ ψωμί πού εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἐβλεπε ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ Φτωχοῦ νὰ λάμπη.

Ἀφοῦ λοιπόν πῆρε ὁ Φτωχὸς ἐκεῖνος τὸ ψωμί, λέει στὸν Πορτάρη:

- Ἐέρετε γιατί ἦλθε αὐτὴ ἡ δυστυχία στὴν Μονή; Ἐπειδὴ διώξα-

τε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι δύο: τὸν «δότε» καὶ τὸν «δοθήσετε».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε ἀφαντος, σκορπίζοντας μία λάμψη πὸν θάμπωσε τὸν Πορτάρη.

Τᾶχασε τότε ὁ Πορτάρης καὶ φοβισμένος ἔτρεξε στοὺς Προϊσταμένους τῆς Μονῆς καὶ διηγήθηκε τὸ γεγονός.

Οἱ Πατέρες στὴν ἀρχὴ βασάνιζαν τὸ μυαλό τους νὰ θυμηθοῦν ποιοὺς ἀνθρώπους ἔδωξαν.

Μετὰ ὅμως κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Φτωχὸς ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ἐννόησαν καὶ τὰ Εὐαγγελικά Του λόγια: *δότε καὶ δοθήσεται ὑμῖν*.

Μετανόησαν ἀμέσως γιὰ τὸ σφάλμα τους, καί, **μόλις ἄρχισαν νὰ δίνουν ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους στοὺς φτωχοὺς, κατέφθασαν καὶ οἱ πλούσιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ.**

(*) Γέροντος Παῖσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορείτικα, ἔκδοσις «Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», σελ. 135-136, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.